

A C C
E P T
A R E

JEFF VANDERMEER

Traducere din limba engleză de
BOGDAN PERDIVARĂ

ARMADA

000X: Directoarea, a douăsprezecea expediție

Puțin mai încolo, un pic prea departe: freamătul înspumat al talazurilor, izul mării, umbrele întretăiate ale pescărușilor, țipetele lor bruște, sfredelitoare. O zi ca oricare alta în Aria X, o zi extraordinară, ziua morții tale, și iată-te, stai sprijinită de o movilă de nisip, adăpostită pe jumătate de un zid prăbușit. Căldura soarelui pe chip și priveliștea amestecată a farului, dominându-te de la înălțime, copleșindu-te cu umbra sa. Cerul are o intensitate ce nu îngăduie altceva în afara unei albăstrimi atotcuprinzătoare, ca o temniță. Nisipul lipicios licărește pe o despicătură de pe fruntea ta; simți în gură *ceva* cu gust înțepător, înecăcios, cum se prelinge.

Te simți moleșită, sfărâmată, însă o bizară ușurare e amestecată în acest regret: să străbați atâta cale, să te oprești aici, fără să știi ce se va petrece și totuși... *să te odihnești*. Să te odihnești în sfârșit. Toate planurile de demult, de la Divizia Sudică, zguduitoria și stăruitoria frică de a nu greși sau, și mai rău,

prețul plătit pentru asta... totul picurând în nisipul de lângă tine în mărgelușe de un roșu tulbure.

Peisajul se năpustește spre tine, se curbează din spate, ocolindu-te, pentru a-ți arunca o privire; prin anumite locuri explodează parcă în vâpăi, se învolburează sau se reduce la dimensiunile unui vârf de ac, înainte de a redeveni limpede. Nici auzul nu mai e ce-a fost – a slăbit odată cu echilibrul. Și totuși se întâmplă lucrul acesta, ceva imposibil: o voce auzindu-se de peste tot, ca printr-un truc de iluzionist, și impresia unor ochi fixați asupra ta. Șoapta ți-e familiară: *Casa ta e în ordine?* Însă te gândești că acela care întreabă ar putea fi un străin și-i ignori glasul, fiindcă nu-ți place deloc ce te-ar putea paște.

Zvâcnetul din umăr de la întâlnirea din turn s-a înrăutățit acum. Rana te-a trădat, te-a făcut să sari în acea întindere de vâpaie albastră, chiar dacă nu ai vrut asta. O comunicare anume, ceva declanșat între rană și flama care a venit dansând peste stufărișuri, ți-a trădat suveranitatea. Casa ta a fost rareori într-o asemenea dezordine și totuși știi că, indiferent ce te-ar părași peste câteva minute, altceva va rămâne, va stărui. Dispariția în văzduh, în pământ sau în apă nu este pe tărâmul acesta o garanție a morții.

O umbră se alătură celei a farului.

La scurtă vreme, se aude scrâșnetul unor bocanci și, dezorientată, țipi:

– Anihilare! Anihilare!

Și te zvârcolești până ce-ți dai seama că arătarea care a îngeuncheat în fața ta e singura persoană impenetrabilă la puterea sugestiei.

– Sunt doar eu, biologul.

Doar tu. Doar biologul. Doar arma ta sfidătoare, aruncată asupra hotarelor Ariei X.

Te sprijină, îți apasă la gură un recipient cu apă, îți șterge puțin sânge, fiindcă tușești scuipând sânge.

– Unde e topograful? Întrebi.

– A revenit la tabăra principală, îți spune.

– Nu-i cu tine?

Se teme de biolog, de vârtejul înflăcărat, așa cum te temi și tu.

– O flacăra ce arde încet, o scânteie plutind peste smârcuri și dune, plutind iar și iar, fără nimic uman, doar o plutire fără sfârșit.

O sugestie hipnotică menită s-o calmeze, deși nu va avea mai mult efect decât un cântec de leagăn liniștitor.

Pe măsură ce conversația se derulează, simți că te poticnești, că pierzi șirul. Spui lucruri pe care nu intenționezi să le spui, încercând să rămâi în pielea personajului – persoana pe care o cunoaște biologul, imaginea pe care ai creat-o pentru ea. Poate că n-ar trebui să-ți mai pese de roluri acum, însă mai este un rol de jucat.

Te învinovățește, dar tu n-o poți învinovăți.

– Dacă a fost un dezastru, ai contribuit la crearea lui. Ai intrat în panică și ai cedat.

Nu-i adevărat – n-ai cedat nicicum –, dar încuviințezi totuși, gândindu-te la multele greșeli.

– Așa este. Ar fi trebuit să-mi dau seama din timp că te-ai schimbat.

Adevărat.

– Ar fi trebuit să te trimit înapoi la frontieră.

Asta nu-i adevărat.

– N-ar fi trebuit să cobor acolo cu antropologul.

Nu-i adevărat, nu tocmai. N-ai avut de ales, odată ce a șters-o din tabără, dornică să-și arate valoarea.

Scuipi mai mult sânge acum, dar nu prea mai contează.

- Cum arată frontiera?

O întrebare copilărească. O întrebare al cărei răspuns e ne semnificativ. Nu există altceva decât frontiera. Nu există nicio frontieră.

O să-ți spun când ajung acolo.

- Ce se întâmplă, de fapt, când o traversăm?

Nimic din ce te-ai aștepta.

- Ce ne-ai ascuns în privința Ariei X?

Nimic care să-ți fie de ajutor. Nu cu adevărat.

Soarele e o aureolă slabă, fără centru, iar vocea biologului se aude cu întreruperi, nisipul e totodată fierbinte și rece în pumnul încleștat al mâinii drepte. Durerea, care tot revine în valuri, atacă o dată la câteva fracțiuni de secundă, atât de prezentă, încât parcă nici nu mai este acolo.

În cele din urmă, îți dai seama că ți-ai pierdut capacitatea de a vorbi. Dar încă ești acolo, înăbușită și îndepărtată, ca un puști întins pe o pătură, chiar pe plaja asta, cu o pălărie trasă pe ochi. Picotind de la vuietul neconținut al valurilor și de la briza mării ce ține în frâu căldura care te potopește, răspândindu-se prin mădule. Vântul ciufulindu-ți părul – o senzație la fel de îndepărtată precum foșnetul ierburilor crescute pe o stâncă ce seamănă cu un cap.

- Îmi pare rău, dar trebuie s-o fac, îți spune biologul, aproape de parcă ar ști că o poți auzi încă. N-am încotro.

Simți smucitura când te prinde de piele, o clipă simți doar vârful ascuțit, fiindcă biologul ia o mostră de țesut din umărul tău infectat. De la o distanță imensă, de nestrăbătut, coboară niște mâini cercetătoare: biologul îți umblă prin buzunarele jachetei. Îți găsește jurnalul. Îți descoperă arma ascunsă. Îți găsește scrisoarea jalnică. Oare ce va face cu ele? Poate nimic.

Poate o să arunce scrisoarea în mare, împreună cu arma. Poate o să-și risipească restul vieții studiindu-ți jurnalul.

Vorbește în continuare.

- Nu știu ce să-ți spun. Sunt furioasă. Mă tem. Ne-ai adus aici și ai avut o șansă să-mi spui ce se petrece, dar n-ai făcut asta. N-ai vrut s-o faci. Ți-aș spune să te odihnești în pace, dar știu că n-o să fie așa.

Apoi dispare și simți lipsa acelei apăsări umane de lângă tine, a binecuvântării perverse a acelor cuvinte, dar nu-i duci mult timp dorul, fiindcă te destrami și mai mult, te destrami în peisaj ca o nălucă ezitantă și de undeva, de departe, auzi o muzică lentă, delicată, și acel lucru ce ți-a șoptit mai devreme îți șoptește iarăși, apoi te dizolvi în vânt. Un fel de pecete nepământeană te-a cuprins, s-a încolăcit în jurul tău, ușor de confundat cu atomii de aer dacă n-ar avea un aspect cumva concentrat, intenționat. Voios?

Urci deasupra lacurilor neclintite, te înalți deasupra mlaștinii, ești invadată de scânteierile verzui ale mării și ale țărnu-lui, cuprinse de lumina târzie a soarelui... apoi te întorci spre pământ, spre chiparoși și spre apa cea neagră. După care urci iarăși spre cer, abrupt, îndreptându-te către soarele ce se furișează prin păclă, și iarăși te prăbușești, răsucindu-te, pământul se năpustește spre tine năvalnic, întinzându-se neted, cu licărul iute al apei și valul lent al ierburilor bătute de briză. Aproape că te aștepti să-l vezi acolo pe Lowry, supraviețuitorul schilodit din prima expediție, cea de demult, târându-se spre siguranța frontierei. Însă nu e decât biologul, pășind greoi pe cărarea ce se întunecă... și așteptând, dincolo de ea, scheunând îndurerată, schimbată, psihologul de dinaintea celei de-a douăsprezecea expediții. E vina ta la fel de mult ca a altcuiva, vina ta, fără drept de apel. De neiertat.

În vreme ce te răsucești în aer, farul se apropie cu repezi-
ciune. Aerul vibrează, ieșind cu putere de după ambele laturi
ale clădirii, apoi își recapătă forma întrebător, cercetător,
înălțându-se doar pentru a coborî iarăși și curbându-se, în cele
din urmă, ca un semn de întrebare, pentru ca tu să poți fi
martora propriei tale arderi pe rug: o siluetă ghemuită din care
se prelinge lumină. Ce trup trist dormind, dizolvându-se! O
flacăra verde, un semnal de alarmă, o oportunitate. Încă te mai
înalți? Încă ești pe moarte? Ai murit? Nu mai poți spune.

Însă șoapta n-a isprăvit cu tine.

Nu ești acolo, jos.

Ești aici, sus.

Și interogatoriul e în desfășurare.

Un interogatoriu ce se va repeta până ce vei oferi toate
răspunsurile.